

סנהדרין י"א – מכות א:ג

פרק יא – משנה ו

המתנבא בשם עבודה זרה ואומר, כִּד אָמְרָה עֲבוּדָה זָרָה, אֶפְלוּ כִּוּן אֶת הַהֲלָכָה, לְטַמֵּא אֶת הַטָּמֵא וּלְטַהֵר אֶת הַטָּהוֹר.
הָבֵא עַל אִשֶׁת אִישׁ, כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנְסָה לְרִשּׁוֹת הַבַּעַל לְנִשְׂוֹאִין אִף עַל פִּי שְׂלֵא נִבְעָלָה, הָבֵא עָלֶיהָ הָרִי זֶה בְּחֶנֶק.
וְזוּמְמֵי בֵּת כֹּהֵן וּבּוֹעֵלָה, שֶׁכָּל הַזּוּמְמִין מְקַדְּמִין לְאוֹתָהּ מִיָּתָהּ, חוּץ מִזּוּמְמֵי בֵּת כֹּהֵן וּבּוֹעֵלָה:

הדרן עלך מסכת סנהדרין

מסכת מכות

פרק א – משנה א

כִּיצַד הָעֵדִים נֶעֱשִׂים זוּמְמִין, מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא בֶּן גְּרוּשָׁה אוֹ בֶּן חֲלוּצָה, אִין אֹמְרִים יַעֲשֶׂה זֶה בֶּן גְּרוּשָׁה אוֹ בֶּן חֲלוּצָה תַּחֲתָיו, אֲלֵא לּוֹקָה אַרְבָּעִים. מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חָיִב לְגִלוֹת, אִין אֹמְרִים יִגְלֶה זֶה תַּחֲתָיו, אֲלֵא לּוֹקָה אַרְבָּעִים.
מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁגֵּרַשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלֹא נָתַן לָהּ כְּתוּבָתָהּ, וְהֵלֵא בֵּין הַיּוֹם וּבֵין לְמִוְחָר סוּפוֹ לָתֵן לָהּ כְּתוּבָתָהּ, אוֹמְדִין כְּמָה אָדָם רוֹצֶה לָתֵן בְּכְתוּבָתָהּ שֶׁל זוֹ, שְׂאָם נִתְאַלְמְנָה אוֹ נִתְגַּרְשָׁה, וְאִם מוֹתָה יִירָשְׁנָה בַּעֲלָהּ.
מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חָיִב לְחַבְּרוֹ אֶלְף זוֹז עַל מְנַת לָתֵן לוֹ מִכָּאן וְעַד שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְהוּא אוֹמֵר מִכָּאן וְעַד עֶשֶׂר שָׁנִים, אוֹמְדִין כְּמָה אָדָם רוֹצֶה לָתֵן וְיִהְיוּ בִּידוֹ אֶלְף זוֹז, בֵּין נוֹתֵן מִכָּאן וְעַד שְׁלֹשִׁים יוֹם, בֵּין נוֹתֵן מִכָּאן וְעַד עֶשֶׂר שָׁנִים:

פרק א – משנה ב

מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁחָיִב לְחַבְּרוֹ מְאֵתִים זוֹז, וְנִמְצְאוּ זוּמְמִין, לּוֹקִין וּמְשַׁלְּמִין, שְׂלֵא הַשֵּׁם הַמְּבִיאוֹ לְיַדֵּי מְכוֹת, מְבִיאוֹ לְיַדֵּי תְּשֻׁלוּמִין, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, כָּל הַמְּשַׁלֵּם אִינוֹ לּוֹקָה:

פרק א – משנה ג

מְעִידֵינִי אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חַיֵּב מִלְּקוֹת אַרְבָּעִים, וְנִמְצְאוּ זוֹמְמִין,
לוֹקִין שְׂמֹנִים, מִשּׁוּם לֹא תַעֲנֶה בְּרַעַךְ עַד שֶׁקָּר (שְׁמוֹת כ), וּמִשּׁוּם
וְעֲשִׂיתֶם לוֹ כְּאִשֶׁר זָמַם (דְּבָרִים יט), דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אֵינָן לוֹקִין אֶלָּא אַרְבָּעִים. מְשֻׁלְשִׁין בְּמִמוֹן וְאֵין מְשֻׁלְשִׁין
בְּמִכּוֹת.

כִּי צַד, הֶעֱיִדוּהוּ שֶׁהוּא חַיֵּב לְחַבְרוֹ מֵאֲתֵימ זֶזוּ, וְנִמְצְאוּ זוֹמְמִין, מְשֻׁלְשִׁין
בִּינֵיהֶם. אָבֵל אִם הֶעֱיִדוּהוּ שֶׁהוּא חַיֵּב מִלְּקוֹת אַרְבָּעִים, וְנִמְצְאוּ זוֹמְמִין,
כֹּל אֶחָד וְאֶחָד לּוֹקֶה אַרְבָּעִים:

מכות א:ד – א:ז

פרק א – משנה ד

אין העדים נעשים זוממין עד שיזומו את עצמן. ביצד, אמרו מעידין אנו באיש פלוני שהרג את הנפש, אמרו להו היאך אתם מעידין, שהרי נהרג זה או ההורג היה עמנו אותו היום במקום פלוני, אין אלו זוממין. אבל אמרו להם היאך אתם מעידין, שהרי אתם הייתם עמנו אותו היום במקום פלוני, הרי אלו זוממין, ונהרגין על פיהם:

פרק א – משנה ה

באו אחרים והזימום, באו אחרים והזימום, אפלו מאה, כלם יהרגו. **רבי יהודה** אומר, אסטסית היא זו, ואינה נהרגת אלא כת הראשונה בלבד:

פרק א – משנה ו

אין העדים זוממין נהרגין, עד שיגמור הדין, שהרי הצדוקין אומרים, עד שיהרג, שנאמר נפש תחת נפש. אמרו להם חכמים, והלא כבר נאמר (דברים יט) ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו, והרי אחיו קיים. ואם כן למה נאמר נפש תחת נפש, יכול משעה שקבלו עדותו יהרגו, תלמוד לומר, נפש תחת נפש, הא אינן נהרגין עד שיגמור הדין:

פרק א – משנה ז

על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת הפות (שם יז), אם מתקימת העדות בשנים, למה פרט הכתוב בשלשה, אלא להקיש שלשה לשנים, מה שלשה מזימין את השנים, אף השנים יזומו את השלשה. ומנין אפלו מאה, תלמוד לומר, עדים.

רבי שמעון אומר, מה שנים אינן נהרגין עד שיהו שניהם זוממין, אף שלשה אינן נהרגין עד שיהיו שלשתן זוממין. ומנין אפלו מאה, תלמוד לומר, עדים.

רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר, לֹא בָּא הַשְּׁלִישִׁי אֶלָּא לְהַחֲמִיר עָלֵינוּ וּלְעֲשׂוֹת דִּינֵנו
כִּיּוֹצֵא בָּאלוּ. וְאִם כֵּן עֲנֵשׁ הַכֶּתוּב לְנִטְפָּל לְעוֹבְרֵי עֲבֵרָה כְּעוֹבְרֵי עֲבֵרָה, עַל
אַחַת כְּמָה וְכְמָה יִשְׁלַם שָׂכָר לְנִטְפָּל לְעוֹשֵׂי מִצְוָה כְּעוֹשֵׂי מִצְוָה:

מכות א:ח – ב:א

פרק א – משנה ח

מה שנים נמצא אחד מהן קרוב או פסול עדותו בטלה, אף שלשה נמצא אחד מהן קרוב או פסול, עדותו בטלה.
מנין אפלו מאה, תלמוד לומר, עדים. אמר רבי יוסי, במה דברים אמורים, בדיני נפשות. אבל בדיני ממונות, תתקיים העדות בשאר רבי אומר, אחד דיני ממונות ואחד דיני נפשות.
בזמן שהתרו בהן, אבל בזמן שלא התרו בהן, מה יעשו שני אחין שראו באחד שהרג את הנפש:

פרק א – משנה ט

היו שנים רואין אותו מחלון זה ושנים רואין אותו מחלון זה ואחד מתרה בו באמצע, בזמן שמקצתו רואין אלו את אלו, הרי אלו עדות אחת. ואם לאו, הרי אלו שתי עדיות.
לפיכך אם נמצאת אחת מהן זוממת, הוא והן נהרגין והשניה פטורה.
רבי יוסי אומר, לעולם אין נהרגין עד שיהו פי שני עדיו מתרין בו, שנאמר (דברים יז) על פי שנים עדים. דבר אחר, על פי שנים עדים, שלא תהא סנהדרין שומעת מפי התרגמן:

פרק א – משנה י

מי שנגמר דינו וברח ובא לפני אותו בית דין, אין סותרים את דינו. כל מקום שיעמדו שנים ויאמרו, מעידין אנו באיש פלוני שנגמר דינו בבית דינו של פלוני, ופלוני ופלוני עדיו, הרי זה יהרג. סנהדרין נוהגת בארץ ובחוצה לארץ. סנהדרין ההורגת אחד בשבוע נקראת חבלנית.
רבי אלעזר בן עזריה אומר, אחד לשבעים שנה.
רבי טרפון ורבי עקיבא אומרים, אלו היינו בסנהדרין לא נהרג אדם מעולם.
רבי שמעון בן גמליאל אומר, אף הו מרבין שופכי דמים בישראל:

פרק ב – משנה א

אלו הן הגולין, ההורג נפש בשגגה. היה מעגל במעגילה ונפלה עליו והרגתו, היה משלשל בחבית ונפלה עליו והרגתו, היה יורד בסלם ונפל עליו והרגו, הרי זה גולה. אבל אם היה מושך במעגילה ונפלה עליו והרגתו, היה דולה בחבית ונפסק החבל ונפלה עליו והרגתו, היה עולה בסלם ונפל עליו והרגו, הרי זה אינו גולה.

זה הכלל, כל שבדרך ירדתו, גולה. ושלא בדרך ירדתו, אינו גולה. נשמט הברזל מקתו והרג, רבי אומר, אינו גולה. וחכמים אומרים, גולה. מן העץ המתבקע, רבי אומר, גולה. וחכמים אומרים, אינו גולה:

מכות ב:ב – ב:ה

פרק ב – משנה ב

הזורק אבן לרשות הרבים והרג, הרי זה גולה.
רבי אליעזר בן יעקב אומר, אם מפשיצא אתה האבן מידו הוציא הלז את ראשו וקבלה, הרי זה פטור. זרק את האבן לחצרו והרג, אם יש רשות לנזק לכנס לשם, גולה. ואם לאו, אינו גולה, שנאמר (דברים יט) ואשר יבא את רעהו ביער, מה היער רשות לנזק ולמזיק לכנס לשם, יצא חצר בעל הבית שאין רשות לנזק ולמזיק לכנס לשם.
אבא שאול אומר, מה חטבת עצים רשות, יצא האב המכה את בנו, והרב הרודה את תלמידו, ושליח בית דין:

פרק ב – משנה ג

האב גולה על ידי הבן, והבן גולה על ידי האב.
הכל גולין על ידי ישראל, וישראל גולין על ידיהן, חוץ מעל ידי גר תושב. וגר תושב אינו גולה אלא על ידי גר תושב.
הסומא אינו גולה, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, גולה.
השונא אינו גולה. רבי יוסי בר יהודה אומר, השונא נהרג, מפני שהוא כמועד. רבי שמעון אומר, יש שונא גולה ויש שונא שאינו גולה.
זה הכלל, כל שהוא יכול לומר לדעת הרג, אינו גולה. ושלל לדעת הרג, הרי זה גולה:

פרק ב – משנה ד

להיכן גוליו, לערי מקלט. לשלש שבעבר הידון ולשלש שבארץ כנען, שנאמר (במדבר לה) את שלש הערים תתנו מעבר לידון ואת שלש הערים תתנו בארץ כנען וגו'.
עד שלא נבחרו שלש שבארץ ישראל, לא היו שלש שבעבר הידון קולטות, שנאמר (שם) שש ערי מקלט תהינה, עד שיהיו ששתן קולטות כאחד:

פרק ב - משנה ה

וּמְכֻנּוֹת לְהֵן דְּרַכִּים מִזּוּ לְזוּ, שְׁנֵאמַר (דברים יט) תִּכְיֶן לְךָ הַדֶּרֶךְ וְשִׁלְשֶׁת
וְגו'. וּמוֹסְרִין לְהֵן שְׁנֵי תַלְמִידֵי חֲכָמִים, שְׁמָא יִהְרַגְנוּ בַּדֶּרֶךְ, וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו.
רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר, אִף הוּא מְדַבֵּר עַל יְדֵי עֲצָמוֹ, שְׁנֵאמַר (שם) וְזֶה דְבַר
הַרְצַח:

מכות ב:ו – ג:א

פרק ב – משנה ו

רבי יוסי בר יהודה אומר, בתחלה, אחד שוגג ואחד מזיד מקדימין לערי מקלט, ובית דין שולחין ומביאין אותו משם. מי שנתחייב מיתה בבית דין, הרגוהו. ושלל נתחייב מיתה, פטרוהו. מי שנתחייב גלות, מחזירין אותו למקומו, שנאמר (במדבר לה) והשיבו אתו העדה אל עיר מקלטו וגו'. אחד משוח בשמן המשחה ואחד המרבה בבגדים ואחד שעבר ממשחתו, מחזירין את הרוצח.

רבי יהודה אומר, אף משוח מלחמה מחזיר את הרוצח. לפיכך אמותיהן של כהנים מספקות להן מחיה וכסות, כדי שלא יתפללו על בניהם שימותו. משנגמר דינו מת כהן גדול, הרי זה אינו גולה. אם עד שלא נגמר דינו מת כהן גדול ומנו אחר תחתיו, ולאחר מכן נגמר דינו, חוזר במיתתו של שני:

פרק ב – משנה ז

נגמר דינו בלא כהן גדול, ההורג כהן גדול, וכהן גדול שהרג, אינו יוצא משם לעולם. ואינו יוצא לא לעדות מצוה ולא לעדות ממון ולא לעדות נפשות. ואפלו ישראל צריכים לו, ואפלו שר צבא ישראל כיואב בן צרויה, אינו יוצא משם לעולם, שנאמר (במדבר לה) אשר נס שמה, שם תהא דירתו, שם תהא מיתתו, שם תהא קבורתו. כשם שהעיר קולטת, כך תחומה קולט. רוצח שיצא חוץ לתחום ומצאו גואל הדם, **רבי יוסי הגלילי** אומר, מצוה ביד גואל הדם, ורשות ביד כל אדם. **רבי עקיבא** אומר, רשות ביד גואל הדם, וכל אדם אין חיבין עליו. אילן שהוא עומד בתוך התחום ונפו נוטה חוץ לתחום, או עומד חוץ לתחום ונפו נוטה לתוך התחום, הכל הולך אחר הנוף. הרג באותה העיר, גולה משכונה לשכונה. ובן לוי, גולה מעיר לעיר:

פרק ב – משנה ח

כִּיּוֹצֵא בּוֹ, רוֹצֵחַ שְׂגֵלָה לְעִיר מִקְלָטוֹ וְרָצוּ אַנְשֵׁי הָעִיר לְכַבְּדוֹ, יֹאמְרוּ לָהֶם רוֹצֵחַ אַנִּי. אָמְרוּ לוֹ אִף עַל פִּי כּוֹ, יִקְבַּל מֵהוּ, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים יט) וְזֶה דְבַר הָרֹצֵחַ. מַעֲלִים הָיוּ שְׂכָר לְלוּיִם, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר, לֹא הָיוּ מַעֲלִים לָהּ שְׂכָר. וְחֹזֵר לְשִׁרְרָה שֶׁהָיָה בָּהּ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, לֹא הָיָה חֹזֵר לְשִׁרְרָה שֶׁהָיָה בָּהּ:

פרק ג – משנה א

וְאֵלוּ הֵן הַלּוֹקִין, הַבָּא עַל אָחוֹתָיו, וְעַל אָחוֹת אָבִיו, וְעַל אָחוֹת אִמּוֹ, וְעַל אָחוֹת אִשְׁתּוֹ, וְעַל אִשְׁתּוֹ אָחִיו, וְעַל אִשְׁתּוֹ אָחִי אָבִיו, וְעַל הַנְּדָה, אֲלֻמָּנָה לְכֹהֵן גָּדוֹל, גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה לְכֹהֵן הַדְּיוּט, מִמְּזֻרָת וּנְתִינָה לְיִשְׂרָאֵל, בֵּת יִשְׂרָאֵל לְנִתִּין וּלְמִמְזֹר.
אֲלֻמָּנָה וּגְרוּשָׁה, חִיבִין עֲלֶיהָ מְשֻׁם שְׁנֵי שְׁמוֹת. גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה, אֵינּוּ חִיבִין אֲלָא מְשֻׁם אֶחָד בְּלִבְד:

מכות ג:ב – ג:ה

פרק ג – משנה ב

הטמא שאכל את הקדש, והבא אל המקדש טמא, והאוכל חלב, ודם, ונותר, ופגול, וטמא, השוחט והמעלה בחוץ, והאוכל חמץ בפסח, והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים, והמפטם את השמן, והמפטם את הקטרת, והסד בשמן המשחה, והאוכל נבלות וטרפות, שקצים ורמשים. אכל טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שלא נפדו.

כמה יאכל מן הטבל ויהא חייב, **רבי שמעון** אומר כל שהוא, וחכמים אומרים כזית. אמר להם **רבי שמעון**, אין אתם מודים לי באוכל נמלה כל שהוא חייב. אמרו לו, מפני שהיא כבריתה. אמר להן, אף חטה אחת כבריתה:

פרק ג – משנה ג

האוכל בכורים עד שלא קרא עליהן, קדשי קדשים חוץ לקלעים, קדשים קלים ומעשר שני חוץ לחומה, השובר את העצם בפסח הטהור, הרי זה לוקה ארבעים. אבל המותיר בטהור והשובר בטמא, אינו לוקה ארבעים:

פרק ג – משנה ד

הנוטל אם על הבנים, **רבי יהודה** אומר, לוקה ואינו משלח. **וחכמים** אומרים, משלח ואינו לוקה. זה הכלל, כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה, אין חיבין עליה:

פרק ג – משנה ה

הקורח קרחה בראשו, והמקיף פאת ראשו, והמשחית פאת זקנו, והשורט שריטה אחת על הפות, חייב. שרט שריטה אחת על חמשה מתים או חמש שריטות על מת אחד, חייב על כל אחת ואחת. על הראש, שתים, אחת מכאן ואחת מכאן.

עַל הַזָּקוּ, שְׁתִּים מִכָּאן וּשְׁתִּים מִכָּאן וְאַחַת מִלְמָטָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר,
אִם נִטְלוּ כָּל כְּאַחַת, אֵינּוּ חַיֵּב אֶלָּא אַחַת. וְאֵינּוּ חַיֵּב עַד שִׁטְלָנוּ בְּתַעֲרָ.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אֶפְלוּ לְקַטּוּ בְּמִלְקָט אוֹ בְּרֵהִיטְנִי, חַיֵּב:

מכות ג:ו – ג:ט

פרק ג – משנה ו

הכותב כִּתְּבַת קֶעְקַע, כָּתַב וְלֹא קֶעְקַע, קֶעְקַע וְלֹא כָּתַב, אֵינּוּ חֵיֵב, עַד שְׂיִכְתֹּב וִיקֶעְקַע בְּדִיו וּבְכַחַל וּבְכֹל דְּבַר שֶׁהוּא רוּשָׁם.
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יְהוּדָה מְשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, אֵינּוּ חֵיֵב עַד שְׂיִכְתֹּב שֵׁם הַשֵּׁם, שְׁנֵאמַר (וַיִּקְרָא יֵט) וּכְתַבְתָּ קֶעְקַע לֹא תִתְּנוּ בְּכֶם אֲנִי ה'.

פרק ג – משנה ז

נִזְיָר שֶׁהִיא שׁוֹתָה בַּיּוֹם כָּל הַיּוֹם, אֵינּוּ חֵיֵב אֶלָּא אַחַת.
אָמְרוּ לוֹ אַל תִּשְׁתֶּה אֶל תִּשְׁתֶּה וְהוּא שׁוֹתָה, חֵיֵב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת:

פרק ג – משנה ח

הִיא מְטַמָּא לְמֹתִים כָּל הַיּוֹם, אֵינּוּ חֵיֵב אֶלָּא אַחַת. אָמְרוּ לוֹ אַל תִּטְמָא, אַל תִּטְמָא, וְהִיא מְטַמָּא, חֵיֵב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.
הִיא מְגַלַּח כָּל הַיּוֹם, אֵינּוּ חֵיֵב אֶלָּא אַחַת. אָמְרוּ לוֹ אַל תִּגְלַח אַל תִּגְלַח וְהוּא מְגַלַּח, חֵיֵב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.
הִיא לְבוּשׁ בְּכִלְאִים כָּל הַיּוֹם, אֵינּוּ חֵיֵב אֶלָּא אַחַת. אָמְרוּ לוֹ אַל תִּלְבַּשׁ אַל תִּלְבַּשׁ וְהוּא פּוֹשֵׁט וְלוֹבֵשׁ, חֵיֵב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת:

פרק ג – משנה ט

יֵשׁ חוֹרֵשׁ תֵּלָם אַחַד וְחֵיֵב עָלָיו מְשׁוּם שְׁמֹנֶה לְאוּיָן, הַחוֹרֵשׁ בְּשׂוֹר וְחִמּוֹר, וְהוּ מְקַדְּשִׁים, בְּכִלְאִים בְּפָרָם, וּבְשִׁבְעֵיט, וַיּוֹם טוֹב, וְכִהוּ וְנִזְיָר בְּבֵית הַטְּמָאָה. **חֲנִנְיָא בֶּן חֲכִינְאִי** אֹמֵר, אִף הַלוֹבֵשׁ כִּלְאִים.
אָמְרוּ לוֹ, אֵינּוּ הַשֵּׁם. אָמַר לָהֶם, אִף לֹא הִנְזִיר הוּא הַשֵּׁם:

מכות ג:י – ג:יג

פרק ג – משנה י

כְּמָה מְלָקִין אוֹתוֹ, אַרְבָּעִים חֹסֵר אַחַת. שֶׁנֶּאֱמַר (דברים כה) בְּמִסְפָּר אַרְבָּעִים, מִנֵּין שֶׁהוּא סְמוּךְ לְאַרְבָּעִים.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אַרְבָּעִים שְׁלֵמוֹת הוּא לֹקָה.
וְהִיכֵן הוּא לֹקָה אֶת הַיִּתְרָה, בֵּין כְּתַפּוּיוֹ:

פרק ג – משנה יא

אִין אוֹמְדִין אוֹתוֹ אֶלָּא בְּמִכּוֹת הָרְאוּיוֹת לְהַשְׁתַּלֵּשׁ.
אֲמִדוּהוּ לְקַבֵּל אַרְבָּעִים, לֹקָה מְקַצֵּת וְאָמְרוּ שְׂאִינוֹ יָכוֹל לְקַבֵּל אַרְבָּעִים,
פְּטוּר. אֲמִדוּהוּ לְקַבֵּל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה, מְשַׁלְּקָה אָמְרוּ שְׂיָכוֹל הוּא לְקַבֵּל
אַרְבָּעִים, פְּטוּר.
עֶבֶר עֵבֶרָה שְׂיֵשׁ בָּהּ שְׁנֵי לְאוּיִן, אֲמִדוּהוּ אֶמֶד אֶחָד, לֹקָה וּפְטוּר. וְאִם
לְאוּ, לֹקָה וּמִתְרַפָּא וְחֹזֵר וְלֹקָה:

פרק ג – משנה יב

בִּיצַד מְלָקִין אוֹתוֹ, כּוֹפֵת שְׁתֵּי יָדָיו עַל הָעַמּוּד הַיָּלֵךְ וְהַיָּלֵךְ, וְחֹזֵן הַכְּנֶסֶת
אוֹחֵז בְּבִגְדָיו, אִם נִקְרְעוּ נִקְרְעוּ, וְאִם נִפְרְמוּ נִפְרְמוּ, עַד שֶׁהוּא מְגַלֵּה אֶת
לְבוֹ. וְהָאֵבֶן נְתוּנָה מֵאַחֲרָיו, חֹזֵן הַכְּנֶסֶת עוֹמֵד עָלֶיהָ.
וְרִצּוּעָה שֶׁל עֵגֶל בִּידוֹ, כְּפוּלָה אֶחָד לְשָׁנִים וּשְׁנָיִם לְאַרְבָּעָה, וְשְׁתֵּי
רִצּוּעוֹת עוֹלוֹת וְיִוָּרְדוֹת בָּהּ:

פרק ג – משנה יג

יָדָה טַפַּח וְרַחֲבָה טַפַּח, וְרֵאשָׁה מְגַעַת עַל פִּי כֶּרְסוֹ. וּמִכָּה אוֹתוֹ שְׁלִישׁ
מִלְּפָנָיו וְשְׁתֵּי יָדוֹת מִלְּאַחֲרָיו. וְאִינוֹ מִכָּה אוֹתוֹ לֹא עוֹמֵד וְלֹא יוֹשֵׁב אֶלָּא
מִטָּה, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים כה) וְהַפִּילוּ הַשֹּׁפֵט.
וְהַמִּכָּה מִכָּה בִּידוֹ אַחַת בְּכָל כַּחֵז:

מכות י"ד – שבועות א:א

פרק י – משנה יד

וְהַקּוֹרָא קוֹרָא (שם כח) אִם לֹא תִשְׁמַר לַעֲשׂוֹת וְגו' וְהַפְּלֵא ה' אֶת מִכְתָּד וְאֵת מִפּוֹת וְגו', וְחֹזֵר לַתְּחִלַּת הַמִּקְרָא (שם כט) וְשִׁמְרַתֶּם אֶת דְּבַרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וְגו', וְחֹתֶם (תהלים עח) וְהוּא רְחוּם יִכְפַּר עוֹן וְגו', וְחֹזֵר לַתְּחִלַּת הַמִּקְרָא. וְאִם מֵת תַּחַת יָדוֹ, פְּטוּר. הוֹסִיף לוֹ עוֹד רְצוּעָה אַחַת וְמֵת, הָרִי זֶה גּוֹלָה עַל יָדוֹ. נִתְקַלְקַל בֵּין בְּרַעֲי בֵּין בְּמִיִּם, פְּטוּר. **רַבִּי יְהוּדָה** אֹמֵר, הָאִישׁ בְּרַעֲי וְהָאִשָּׁה בְּמִיִּם:

פרק י – משנה טו

כָּל חֵיבֵי כְרִתוֹת שְׁלָקוּ, נִפְטְרוּ יָדֵי כְרִתָּתוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים כה) וְנִקְלָה אַחֲדָי לְעֵינַיִךְ, כְּשִׁלְקָה הָרִי הוּא כְּאֲחִיד, דְּבַרֵי **רַבִּי חֲנַנְיָא בֶן גַּמְלִיאֵל**. אָמַר **רַבִּי חֲנַנְיָא בֶן גַּמְלִיאֵל**, מָה אִם הָעוֹבֵר עֲבָרָה אַחַת, נוֹטֵל נֶפֶשׁ עֲלֵיהָ, הָעוֹשֶׂה מִצְוָה אַחַת, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה שֶׁתִּנָּתֵן לוֹ נֶפֶשׁוֹ. **רַבִּי שְׁמַעוֹן** אֹמֵר, מִמְּקוֹמוֹ הוּא לָמַד, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא יח) וְנִכְרַתוּ הַנֶּפְשׁוֹת הָעֹשֶׂת וְגו', וְאֹמֵר (שם) אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אִתֶּם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם. הָא, כָּל הַיּוֹשֵׁב וְלֹא עֵבֵר עֲבָרָה, נוֹתֵנִין לוֹ שְׂכָר כְּעוֹשֶׂה מִצְוָה. **רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר רַבִּי אֹמֵר**, הָרִי הוּא אֹמֵר (דברים יב) רַק חֲזֹק לְבַלְתִּי אֲכַל הַדָּם כִּי הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ וְגו', וְכֵן אִם הַדָּם שֶׁנֶּפֶשׁוֹ שֶׁל אָדָם קָצָה מִמֶּנּוּ, הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ מִקְבֵּל שְׂכָר, גִּזְל וְעֲרִיזוֹת שֶׁנֶּפֶשׁוֹ שֶׁל אָדָם מִתְּאוּהָ לָהּ וּמִחֲמַדְתָּן, הַפּוֹרֵשׁ מִהֶן עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה שִׁזְפָּה לוֹ וּלְדוֹרוֹתָיו וּלְדוֹרוֹת דוֹרוֹתָיו עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת:

פרק י – משנה טז

רַבִּי חֲנַנְיָא בֶן עֲקִישָׁי אֹמֵר, רְצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, לְפִיכָךְ הִרְבָּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה מב) יִי חַפֵּץ לְמַעַן צְדָקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וַיֵּאדִיר:

הדרן עלך מסכת מכות!

מסכת שבועות
פרק א - משנה א

שבועות שתיים שהן ארבע, ידיעות הטמאה שתיים שהן ארבע, יציאות
השבת שתיים שהן ארבע, מראות נגעים שנים שהם ארבעה: